

Bibliaóra 2022. július 19-én

– az igemagyarázat összefoglalása –

Énekek: 225 és 300

Neh 6,1-14 – Nehémiást fenyegetik ellenfelei

1 Amikor hírül vitték Szanballatnak, Tóbijjának, az arab Gesemnek és többi ellenségünknek, hogy fölépítettem a várfalat, és nem maradt rajta egyetlen rés sem, csak még ajtószárnyakat nem szereltem föl a kapukra, **2** ezt az üzenetet küldte nekem Szanballat és Gesem: Gyere, találkozzunk Kefírímben, az Ónó-völgyben! Ők ugyanis merényletet terveztek ellenem. **3** Ezért követeket küldtem hozzájuk ezzel az üzenettel: Nagy munkát kell végeznem, ezért nem tudok elmenni. Félbemaradna a munka, ha itthagynám, és elmennék hozzátok. **4** Négyszer is küldtek nekem ilyen üzenetet, de én ugyanúgy feleltem nekik. **5** Akkor Szanballat ötödször is hasonló üzenetet küldött nekem legényével, nyílt levéllel a kezében, **6** amelyben ez állt: A pogány népek között az a hír járja, és Gasmú is azt mondja, hogy te és a júdaiak föl akartok lázadni, ezért építed a várfalat. A szóbeszéd szerint te akarsz a királyuk lenni. **7** Sőt prófétákat bízál meg, hogy hirdessék rólad Jeruzsálemben: Király van Júdában! Még a királynak is hírül vihetik ezt a szóbeszédet. Ezért gyere, és tanácskozzuk meg a dolgot egymással! **8** Én azonban ezt üzentem neki: Nem történt semmi olyasmi, amit te állítasz, csak magadtól találtad ezt ki. **9** Mindenki meg akart bennünket félemlíteni, mert azt gondolták: Majd elmegy a kedvük a munkától, és nem készülnek el vele. – Azért te erősíts engem! **10** Azután elmentem Semajának, Delájá fiának, Mehétabél unokájának a házába, aki be volt zárkózva. Ezt mondta: Találkozzunk az Isten házában, a templom belsejében, és zárjuk be a templom ajtóit, mert el fognak jönni, hogy meggyilkoljanak téged, mégpedig éjjel jönnek el, hogy meggyilkoljanak. **11** Én azonban ezt feleltem: Illik-e menekülnie a magamfajta embernek? Az olyan ember, mint én, nem mehet be a templomba, csak hogy mentse az életét! Nem megyek! **12** Mert felismertem, hogy nem Isten küldte, hanem azért mondta rólam ezt a prófécia, mert fölbérelte Tóbijjá és Szanballat. **13** Azért bérelték föl, hogy félelmemben így cselekedjem, és vétkezzem, azután rossz híreket költsék, és gyalázzanak. **14** Ne feledkezz meg, Istenem, Tóbijjának és Szanballatnak a tetteiről, se Nóadjá prófétanőről, se a többi prófétáról, akik meg akartak félemlíteni engem!

Kedves Testvéreim!

A várfal építése szépen halad. Még a kapuk ugyan nincsenek a helyükön, de a fal már elkészült, „*fölépítettem a várfalat, és nem maradt rajta egyetlen rés sem.*” A réseket betömték, ami nagyon fontos, hiszen a rések, repedések jelentenek mindig célpontot az ellenségnek a támadásai során. A hitéletben is a megmaradt rések jelentik mindig azt a támadási felületet, ahol – számunkra rendszerint váratlanul – támad a sátán. A fal tehát kellőképpen meg van erősítve.

Azonban azt látjuk az események alakulása során, hogy nemcsak az építés folyik kitartóan, de az ellenség támadása, próbálkozásai sem hagynak alább. Nehémiás újabb és újabb próbának, kísértésnek van kitéve ezen a téren. Erről számol be a mai igeszakaszunk is. A név szerint már jól ismert ellenségek újra megpróbálják megakadályozni a munkát. Szeretnék őt kicsalogatni Jeruzsálemből, elvonni a

munkától. Aztán, ha már nincs vezető, a vezetettek szétszélednek. Külön találkozóra hívogatják őt, olyan ürüggyel, mintha valami fontos dolgot kellene megbeszélniük. Nehémiás azonban világosan tudja, hogy neki az ellenséggel nincs mit paktálnia, nincs miről megbeszélést tartania, sőt. Ezt nem csak emberileg tudja, de felismerte, mondhatjuk így is, Isten megmutatta neki: „*Ők ugyanis merényletet terveztek ellenem*”. Isten vezetése alatt élve kap ilyen lelki látást, bizonyosságot a helyzetre nézve. És nem tárgyal velük, hanem elutasítja az ajánlatukat, a rábízott munkára összpontosít. Egymás után négyszer is próbálnak így nyomást gyakorolni rá, az ellenség nem adja fel egykönnyen, hiszen számol mindig a lehetőséggel, hogy az ember belefárad az ostromba és feladja az ellenállást.

Sőt, miután ez nem hozott eredményt, fokozzák a támadást, ill. próbálkozásuk újabb fordulatot vesz. Az ötödik üzenet már írásban érkezik, nyílt levéllel, amiben súlyos vádakat fogalmaznak meg Nehémiással szemben, egészen odáig, hogy király akar lenni. Igaz, mondják, hogy ez szóbeszéd, hiszen bizonyítékuk nincs, de veszélyes ez a rágalom, mert nem lehet ellene védekezni. Ezt a legnehezebb elhordozni, ha rágalom ér minket is, és minél inkább próbálna tenni ellene az ember, annál inkább maga ellen bonyolítaná a dolgokat.

Mint általában a rágalommal van, olyan támadás ez, amit csak elszenvedni lehet, védtelenül, mert nincs mód a leállítására, sem a megcáfolására, a hívő ember egyedül annyit tehet, hogy rábízza magát Istenre, aki mindent tud. Nehémiás is jól tudja, hogy ennek nincs semmi alapja, sőt, nyilvánvaló, hogy kik találták ki ezt a szóbeszédet. Ezért a válasza is ennek megfelelő: „*Nem történt semmi olyasmi, amit te állítasz, csak magadtól találtad ezt ki.*” Merész, határozott elutasítás ez, hiszen nincs mit tárgyalnia azokkal, akik ellene dolgoznak. Röviden és határozottan zárja le a témát. Nem érdekes, hogy mit gondolnak, mondanak, terjesztenek majd róla, határozottan megmarad a vállalt feladatánál.

Ez egy valóban veszélyes vád volt, hiszen lázadóként a királysággal, az uralkodóval állították őt szembe, és akarták bevádolni, ami főbenjáró bűn. A velük való tanácskozás estén ettől nagylelkűen eltekintetnének – ugyanakkor Nehémiás minden tekintélyét, hitelét elvesztené ezzel. Tehát nemcsak rágalomról van szó, az életére törnek, remélve, hogy önmaga féltése előbbre való lesz a munkánál, amit végez. Az élete féltése okán sok mindenre rá lehet az embereket venni. Nincs miért bárkit is elítélni ezen a téren, nem tudjuk, egy-egy helyzetben mit tennénk – legfeljebb csak, hogy mit kellene tennünk. De Nehémiást nem tudják megfélemlíteni.

Amikor ezt olvassuk: „*Mindenki meg akart bennünket félemlíteni, mert azt gondolták: Majd elmegy a kedvük a munkától, és nem készülnek el vele. – Azért te erősíts engem!*”, akkor világosan láthatjuk, hogy milyen harcot, terhet, próbát jelenthetett ez Nehémiásnak, és hogy honnan volt bátorsága, bölcsessége hozzá. Istentől, akivel imádkozó kapcsolatban élt, aki megerősítette, és akitől az erőt kérte. Nem hagyja el ajkát sok szöveg az emberek felé, de megy a fohász, a kiáltás Isten színe elé, akinek a megbízatásában van. Mert Hozzá lehet kiáltani, és egyedül Tőle érdemes az erőt,

segítséget kérni. Erre pedig még nagyobb szüksége lesz, hiszen a próbálkozás, a támadás fokozódik. Aki Isten országán munkálkodik, az is számoljon vele, hogy jön a próbálkozás, kísértés, hogy eltérítse őt a sátán.

A történet szomorúbb része most következik. Ugyanis amikor Nehémiás a sajátjai között keres tanácsot, társat, testvéri támogatást, akkor valami mást talál. Elmegy Semajához (feltehetően próféta), aki be van zárkózva. Így akar félelmet kelteni benne. Az ellenség bérelte fel, hogy ha kívülről nem lehetett, akkor belülről kezdjék ki Nehémiás állhatatosságát. Mindig fájdalmas felismerés a belső ellenség megléte. Amikor ez az ember a templomba akar vele bezárkózni, akkor olyan helyre hívja, ahova annak, aki nem papi személy, nincs joga belépni. S már maga a menekülés is megszégyenülés lenne, hiszen akkor milyen példa lenne a többiek előtt?

Nehémiás nem menti az életét, az ő élete Isten kezében van. *„Mert felismertem, hogy nem Isten küldte, hanem azért mondtam rólam ezt a prófécia, mert fölbérelte Tóbijjá és Szanballat.”* Megint világos vezetése van arra nézve, hogyan kezelje ezt a helyzetet. *„Azért bérelték föl, hogy félelmemben így cselekedjem, és vétkezzem, azután rossz híreket költsék, és gyalázzanak. Ne feledkezz meg, Istenem, Tóbijjának és Szanballatnak a tetteiről, se Nóadja prófétanőről, se a többi prófétáról, akik meg akartak félemlíteni engem!”*

A beszámoló utolsó mondata ismét imádság. Ott pihen meg, ott nyer új erőt a harchoz Nehémiás, amikor mindent elmond az Úrnak, amikor Őrá bízta az egész ügyet, s mint igaz bírótól, Tőle várja az igazságszolgáltatást. A megfélemlítés elől oda menekül Őhozzá, aki nagyobb a félelemtől.

Számunkra egyértelmű példa és bátorítás az ő hitének megélése a harcok között. Pedig hol vagyunk mi ezektől a helyzetektől! Adjon Isten nekünk is vezetést, bátorságot és bölcsességet ellenállni harcaink s kísértéseink között, amik a Neki való engedelmességtől szeretnének minket eltántorítani.

Jel 9,13-21 – A hatodik trombitaszó

[13](#) A hatodik angyal is trombitált, és hallottam egy hangot az Isten előtt álló aranyoltár négy szarva közül, [14](#) amely ezt mondta a hatodik angyalnak, akinél a trombita volt: Oldd el a négy angyalt, akik meg vannak kötve a nagy folyamnál, az Eufrátesznél. [15](#) És eloldatott a négy angyal, akik készen álltak, hogy bármely órában, napban, hónapban és esztendőben megöljék az emberek harmadát. [16](#) A lovasseregek száma húszezerszer tízezer volt: hallottam a számukat. [17](#) A látomásban ilyenek láttam a lovakat és a rajtuk ülőket: tűzvörös, jácintkék és kénsárga páncéljuk volt, a lovak feje pedig olyan volt, mint az oroszánok feje, és a szájukból tűz, füst és kén ömlött. [18](#) Ez a három csapás ölte meg az emberek harmadát: a tűz, a füst és a kén, amely a szájukból ömlött. [19](#) Ezeknek a lovaknak az ereje a szájukban és a farkukban van, mert a farkuk kígyóhoz hasonló, és fejfelé végződik, és ezzel ártnak. [20](#) A többi ember pedig, akiket nem öltek meg ezek a csapások, nem tértek meg kezük alkotásaitól, hanem imádták az ördögöket és a bálványokat, amelyeket aranyból és ezüstből, rézből, kőből meg fából készítettek, és amelyek sem látni, sem hallani, sem járni nem tudnak; [21](#) és nem tértek meg gyilkosságaikból, varázslásaikból, paráználkodásaikból és lopásaikból sem.

Kedves Testvéreim!

Mai igeszakaszunk kapcsán különösen is aktuálisnak láthatjuk azt a ténymegállapítást, hogy a Jelenések könyve mennyire tele van olyan szimbolikával, amit nem tudunk pontosan érteni vagy megmagyarázni, és sok mindent tényleg csak az utolsó idők eseményeinek a jegyében szemlélhetünk.

Látomásában a szentíró a hetedik pecsét felbontását követő eseményeket figyeli. A trombitaszók és hozzájuk kapcsolódó végidei történések sorában a hatodik trombitaszó kísérő jelenségeiről olvastunk. Hangot, utasítást is hall a látnok, mert a dolgok nem kaotikusan történnek, hanem Isten akaratából, akinek a kezében van minden. Ő ad parancsot, mikor mi következik. A nagy folyamánál megkötözött négy angyal eloldása további események sorozatát vonja maga után. Ezek cselekedeteik révén láthatóan démoni lelkek, akik megkötözve, teljes készenlétben voltak, de ki kellett várniuk az időt, amikor elszabadulhatnak. Most eljött ez az idő: feladatuk megölni az emberek egyharmadát. Rajtuk már betelik az ítélet, a kétharmad ideje még meghosszabbodik, ők még kapnak esélyt átértékelni tetteiket.

Az ítéletvégrehajtást egy félelmetes hadsereg végzi, húszezerszer tízezer (200 millió), megszámlálhatatlanul sok lovas. Félelmetes a külsőjük: *"tűzvörös, jácintkék és kénsárga páncéljuk volt, a lovak feje pedig olyan volt, mint az oroszlánok feje, és a szájukból tűz, füst és kén ömlött. Ezeknek a lovaknak az ereje a szájukban és a farkukban van, mert a farkuk kígyóhoz hasonló, és fejjel végződik, és ezzel ártnak."* A tűz, füst, kén (a pokol szimbóluma) valóban pusztítani tud. Apokaliptikus jelenség ez, nem igazán lehet ezeket a képeket elképzelni, ez a sereg külsejében sem hasonlít az akkori harci felszereléshez, pusztító erejében messze megelőzi a korát, ezért még félelmetesebb. Csapások által ölik meg az embereket, ami szenvedéssel jár: *"Ez a három csapás ölte meg az emberek harmadát: a tűz, a füst és a kén, amely a szájukból ömlött"*

A látomás nem is erre a szörnyűsége helyezi a hangsúlyt, hanem a folytatásra. Arra, hogy a sok borzalom, az ítélet mértéke sem téríti a megmaradtakat jobb belátásra: *"A többi ember pedig, akiket nem öltek meg ezek a csapások, nem tértek meg kezük alkotásaitól, hanem imádták az ördögöket és a bálványokat, amelyeket aranyból és ezüstből, rézből, kőből meg fából készítettek, és amelyek sem látni, sem hallani, sem járni nem tudnak; és nem tértek meg gyilkosságaikból, varázslásaikból, paráználkodásaikból és lopásaikból sem."*

Ők még kaptak időt, lehetőséget magukba nézni, bűnbánatra jutni, megalázkodni, menteni a lelküket és menekülni az ítélet elől. De nem tértek meg. Nem fordulnak Istenhez, hanem kitartanak hamis isteneik, bálványaik mellett. Nem tértek meg azokból a súlyos vétkekből sem, amiket ez az életmód eredményezett. Ennyire nincs elrettentő, kijózanító ereje az ítéletnek? Ennyire következetesen lehet elutasítani Isten hívását? Bizony, ha Ő meg nem könyörült volna, én is, mi is hasonlóan elvesznénk...